

LÁ THƯ MỤC VỤ

Đức Cố Hồng Y Nguyễn Văn Thuận đã viết : *“Những tháng đầu trong tù, tôi biết mình đang bị giam trong một họ đạo ở Nha Trang, nơi tôi đã làm Giám Mục được tám năm. Từ phòng biệt giam, tôi nghe tiếng chuông Nhà Thờ Đá (Nhà thờ Chánh Tòa) ngân vang sáng tối...tôi nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ...”* Trong một đoạn khác Ngài viết : *“Tôi cảm thấy đau khổ bởi ý nghĩ bị bắt buộc phải rời khỏi giáo phận nơi mà biết bao công việc tôi vừa khởi sự cho Chúa thì nay đã tiêu tan như mây khói...Tôi đau khổ và thất vọng...Rồi một đêm, tận đáy lòng tôi nghe như có tiếng nói, “Tại sao con lại tự dằn vò như vậy ? Con phải phân biệt giữa Thiên Chúa và công việc làm cho Ngài. Tất cả những gì con làm đều tốt lành cả nhưng chúng chỉ là những công việc làm cho Ta chứ không phải là chính Ta. Ngay lúc này Ta muốn con từ bỏ tất cả những công việc ấy và hãy tin tưởng vào Ta. Nhất định Ta có thể làm tốt hơn con làm. Hãy chọn Ta mà thôi chứ đừng chọn những công việc làm cho Ta”*.

Từ đó đến hết mười ba năm tù, Đức Cố Hồng Y đã giữ vững niềm tin, yêu, hy vọng và đã sống như một chứng nhân của hy vọng giữa muôn vàn gian lao. Tại nhà thân mẫu Ngài ở Sydney, cô Hàm Tiểu (em ruột của Ngài) đã cho tôi nhìn tận mắt và sờ tận tay cây thánh giá giám mục của Ngài. Nó không phải bằng vàng nạm ngọc mà là bằng hai thanh tre do tự tay Ngài ghép lại lúc còn ở biệt giam. Câu chuyện đời tù của Ngài thật tuyệt vời và vĩ đại. Tuyệt vời vì mỗi giây phút đều trở thành một lời kinh tạ ơn, mỗi ngày đều dệt nên từng chi tiết trên tấm thảm diễn tả tình yêu, mỗi biến cố đều viết nên một ý tưởng góp thành tác phẩm “Chứng Từ Cửa Hy Vọng”. Vĩ đại vì nó là hiện thực của tình yêu đã chiến thắng sự hung tàn và gian ác.

Không thể chối cãi về sự hung tàn mà người Cộng Sản áp dụng trên các tù nhân trong đó có tù nhân Nguyễn Văn Thuận. Không thể chối cãi về sự gian ác khi giam giữ một người vô tội và không hề xét xử vì không tìm thấy tội gì, rồi cứ thế mà giam hết năm này sang tháng khác. Sự lành đã chiến thắng hung tàn, sự thiện đã chế ngự cái gian ác qua con người của tù nhân Nguyễn Văn Thuận trong cách đối xử với những tù nhân khác và ngay cả với những nhân viên coi tù. Và sự chiến thắng ấy càng vẻ vang hơn qua con người khiêm tốn và hiền hoà của Hồng Y Nguyễn Văn Thuận khi chưa có bất kỳ ai nghe Ngài nói một lời oán trách những kẻ đã làm điều ác cho mình. Cộng sản đã ma mánh mời Ngài vào dinh Độc Lập và bắt Ngài tại đó, sau khi ra tù , lại cũng một lần nữa, họ bày trò ma mánh trục xuất Ngài ra khỏi quê hương. Nhưng Thiên Chúa không khi nào bỏ dở kế hoạch của Ngài nên đã dùng tôi trung Nguyễn Văn Thuận vào công việc khác.

Thiên Chúa đặt Giám Mục Nguyễn Văn Thuận vào Giáo Triều Rôma rồi cất nhắc lên chức vụ Hồng Y. Trong chức vụ đặc trách Công Lý và Hoà Bình, vị Hồng Y khiêm tốn và thánh thiện của chúng ta đã gieo mầm hy vọng khắp nơi, nhưng trong các bài chia sẻ hay thuyết trình trên khắp năm châu, không bao giờ Ngài nhắc đến mười ba năm tù tội và oán trách hay thù hận. Ngài đã sống những chứng từ ấy một cách đơn sơ và khiêm tốn, nên ngày 15 Tháng Chạp năm 1999, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II đã mời Hồng Y Nguyễn Văn Thuận giúp tinh tâm cho Giáo triều Rôma và đề nghị rằng : *“Đức Cha hãy nói cho chúng tôi nghe về những chứng từ của riêng Đức Cha”*. Đúng là : Viên đá đã bị loại bỏ lại trở nên tảng đá góc tường !

Những hành vi của bọn tá điền trong dụ ngôn tuần này rõ ràng là hung ác và gian xảo, nhưng Thiên Chúa không vì thế mà bỏ bê vườn nho của Ngài, Ngài dẹp chúng sang bên và cho các tá điền khác canh tác vườn nho. Các thủ lãnh và kỳ mục Do Thái không chấp nhận Người Con mà Thiên Chúa sai đến, lại còn giết đi, công cuộc rao giảng Tin Mừng không vì thế mà bị gián đoạn, trái lại được mở rộng ra cho mọi dân mọi nước. Hình như Thiên Chúa không biết báo thù, nên Ngài không lấy oán báo oán, khi thấy cửa này đóng Ngài sẽ mở cửa khác. Và theo tôi nghĩ, hình như Thiên Chúa cũng không bao giờ bỏ cuộc, Ngài rất kiên nhẫn đợi chờ để tìm mọi cách cứu vớt, chỉ e rằng phía con người lại quay mặt đi và lạnh lùng từ chối !

Dụ ngôn tuần này dạy chúng ta một bài học rất hay, đó là : Cách duy nhất để chiến thắng sự ác là đáp lại bằng sự lành. Chúa Giêsu đã sống một “kiếp người” như chúng ta, cũng ném những đau khổ buồn vui của thân phận con người. Chính ngài đã bị hành hạ, đánh đập, và giết đi một cách bất công, nhưng Ngài đã đáp lại bằng sự van xin Thiên Chúa Cha tha cho những kẻ ấy. Ước gì mỗi người chúng ta học và thực hành theo mẫu gương này và trong mỗi gia đình, hãy dạy cho con cháu, qua chính gương sống của ông bà cha mẹ, dám chấp nhận sự thua thiệt khi lấy sự hiền hoà đáp lại những bạo lực hung tàn.